

Žanjica.

Oj, dekle, oj, dekle mlado
 Zvezava pšenico zorno;
 Po strni pa ptiček skaklja,
 Z družico se ljubko igra . . .
 Dekletu se milo stori
 In žal se spomin ji zbudi —
 Uzdihne in rosno oko
 Zakrije s tresočo roko:
 „Oh, lani, oh lanjsko jesen,
 Na svetega Máteja den,
 Moj ljubi je tukaj oral,

Moj ljubi to žito sejal —
 Pogledal lepo je na-mé,
 Govoril besede lepé:
 „Le rasti mi, žito drobnó,
 Le rasti mi, žito zlató,
 Ko bodeš — pogača sladká . . .
 Bo ljubica — ženka mojâ.“
 Pač raslo si, žito drobnó —
 Je upalo srce zvestó . . .
 Zdaj tebe poželi so mi,
 A njega — v grob deli so mi.*

I. N. Resman.

Na svatbenem potovanju.

Balada.

Zašlo je solnce. V tihi mrak
 Zagrinja se daljava,
 Kot bela ptica ladija
 Po temnem morju plava;
 Na krovu pa mlad mož stoji,
 Mehkó na prsih mu sloni
 Prelepa mlada žena.
 „Čaroben je ljubezni raj
 Kot to nebo večerno,
 Neskončen je ljubezni raj
 Kot morje neizmerno —
 Pa ljubček, ljubček, kaj molčiš,
 Zakaj v obraz tako blediš,
 Zakaj se v stran oziraš?“

„Poglej, nevesta, o poglej
 Tam blede, krasno ženo,
 Oj, moja ljubico bolnó,
 Bolno in zapuščeno;
 Poglej, kako stoji mirnó,
 Na prsih pa ji spi sladko
 Nesrečno moje dete.“
 „Oj zbudi, zbudi se, moj mož,
 Pri tebi jaz sem sama,
 Krog naju je morjé temnó
 In pa nebo nad nama —“
 „Kako me vabi spet nocoj
 S pogledom žalostnim s seboj,
 Da ljubim jo, kot nekdej.

Kako je belo nje telo,
 Kako krasnó nje lice,
 In moje dete za menoj
 Izteza že ročice;
 Že padata v morjé temnó . . .
 Kako me vabita s sebo . . .
 Oj žena moja, z Bogom! . . .

Ivan Saveljev.

